
Storm

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Storm

4

Storm

Storm

Storm

Af Kaj Munk

Nat,d.25.10.36[1]

Er det da virkelig muligt? Er det ikke en fjendtlig Flaade, der lader sine Kanonkugler ryste Jyllands Kyst? Er det Vand, der kan volde saa vældige Veer? Som krymper den sig i Stød af Fødselssmerter, farer Stranden sammen under de gungrende Slag; der lyder en Hvirvlen og Hvæsen, en Sukken og Stønnen, en Sugen og Susen dernedefra. Lad Regnen saa jage sine Nagler ind i vort Ansigt, vi maa derned. Og vi lægger os næsten fladt mod Vinden og begynder at stige op ad den benradhviede Klit, men Havet maa have noget for med Landet, som vi ikke maa se, for det vil ikke have os derned, det fuser os sine skarpe Sandskorn ind i Synet, ind i Næse og Øren, det lukker vore Øjne, det fylder vore Munde med Knasen og Saltsmag af flyvende Skumdotter, det stemmer os for Brystet og tager Vejret fra os, det hvirvler sine Kastevinde mod os fra Gryderne, saa vi slynges hid og did, og da vi endelig med fast tilknebnede Øjne, holdende os for Mund og Næse, har trodset og tumlet os i Blinde frem til, hvad vore Fødder aner er Klitranden, hujer det sin rasende Aande imod os, saa vi maa kaste os paa Knæ. Hussa! dær rød den nye Hat til 20 Kr., lige op i Luften og saa af Sted østerpaa, men Sandet hugger sig ind i vore Øjne, saa vi ikke kan følge den med Blikket, og vi ved, vi faar den aldrig mere at se. Kravlende paa 4 naar vi Klittens Top, og, oh Under, her er Læ, her kan vi trække Vejret, her, kan vi se os om, stikke Næsen frem mellem det piskede og piskende Marehalm og søge at faa det første Skue af Havet. Umuligt. Saa snart Marehalmen bøjes til Side, fylder Stormen alle vore Sanser med Mørke og Raab. Saa kaster vi os da ud, det er, som om de vilde Vejr vil standse os, vil løfte os, vil bære os, saa rutsjer vi nedad langs den løse Klitside, og der vælter nu Havet ind under os, der er ingen Strandbred i Dag, kun Søer, vældige Søer overalt, de kommer ikke rullende, men springende, tumlende over hverandre og imod hverandre, kogende i indbyrdes Kamp imod Land. Og Bjerget skrider, Lag efter Lag synker og æltes ud i det snavset, skummende, vigende og hvirvlende og atter fremadfraadende Oprør - ak, min Kystlinie, hvor jeg kender hver Dal og hver Højde, i Morgen vil du være fremmed og sær! Og I mine Fiskere, der i Nat skal gaa Strandvagt, 1 Mil mod Nord 1 mod Syd, op og ned ad de usikre, gyngende og flygende Bjerge, som Havet æder sig ind under, gaa med en Stok i Haanden, føle jer frem, ikke en Lygte, ikke en Lommelampe maa I tænde, lytte skal I, hvor kun Havets og Stormens Torden kan høres, stirre skal I, hvor kun det begende Mørke koger omkring jer, sikre paa Foden, vaagne i Sindet skal I stampe ad de vejløse Steder, hvor Havligene er skyllede ind, hvor ukendte kalklagte Matrosers Grave tuer sig under jeres Fødder, og hvor Spøgelseshistoriernes kolde Gys har klammet de ensommes Hjerter i Aarhundreder!

Et Herrens Vejr kaldte de Gamle denne Favntagsdyst, hvor Hav og Himmel lidenskab-

spiskede griber efter hinanden. I Sandhed: et Herrens Vejr! Aldrig er vi i vore Dage det gamle Testamente nærmere end under Tordenen og Stormen.

Kaj Munk